

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/99/2020
Identifikačné číslo spisu:	1112235219
Dátum vydania rozhodnutia:	24.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1112235219.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. U., bývajúceho v B., F. XXX, 2/ G. U., bývajúceho v B., F. XXX, 3/ F.. D. F., bývajúceho v B., Q. XX, všetci zastúpení Právne centrum, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 42, proti žalovanému Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primacionálne námestie 1, o zaplatenie 9.083,16 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 118/2012, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2019 sp. zn. 8 Co 104/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2019 sp. zn. 8 Co 104/2018 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 27. novembra 2017 sp. zn. 19 C 118/2012 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 27. novembra 2017 č. k. 19 C 118/2012 - 145 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ až 3/ domáhali uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť im sumu 9.083,16 s príslušenstvom titulom nároku na zaplatenie odplaty za užívanie ich pozemku žalovaným. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobcovia sa rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 11 C 192/2008 - 591 z 20. apríla 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. júna 2016 stali v podiele 1/3 podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti parcela č. XXXX/X o výmere 432 m², ktorá je príhlou plochou a tvorí svojim umiestnením a využitím neoddeliteľný celok so stavbou cestnej komunikácie, pričom pozemok, na ktorom sa nachádza miestna komunikácia II. triedy s názvom L., je vo vlastníctve žalovaného. S poukazom na ustanovenie § 1 ods. 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 66/2009 Z. z.) uviedol, že zákon problémy náhrady za nútené obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov pod stavbami priamo nerieši, avšak § 4 odkazuje na úpravu v ustanoveniach § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka, ktorý vecné bremená definuje ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať, niečo konať a tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Konštatoval, že ak špeciálne predpisy zákonných vecných bremien neupravujú

náhrady súvisiace s ich výkonom, treba použiť úpravu súkromnoprávnu a finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová a neprichádza do úvahy forma opakujúceho sa finančného plnenia za pretrvávajúce obmedzenie vlastníckeho práva žalobcov. Poukázal na to, že nárok na finančnú náhradu za vznik vecného bremena je právom majetkovým, ktoré podlieha premlčaniu podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Bol názoru, že v prípade žalobcov sa právo prvýkrát mohlo uplatniť v deň účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. t. j. 1. júla 2009 a trojročná premlčacia doba uplynula 1. júla 2012. Nakoľko žalobcovia podali žalobu na súd 28. augusta 2012, nimi uplatnené nároky sú premlčané a žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ rozsudkom z 12. februára 2019 sp. zn. 8 Co 104/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že žalobcovia v odvolaní uviedli rozsiahlu judikatúrou podporenú argumentáciu, v rámci ktorej vysvetlili dôvody, pre ktoré nepovažujú správny záver súdu prvej inštancie o jednorazovom charaktere náhrady za nútené obmedzenie ich vlastníckeho práva zriadením zákonného vecného bremena, avšak v žiadnom smere nenamietali a nespochybnili správnosť rozhodujúceho právneho záveru súdu prvej inštancie o premlčaní nimi uplatneného práva. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o jednorazovom charaktere náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena a súhlasil s tým, že žaloba o priznanie takejto náhrady mohla byť uplatnená na súde prvýkrát od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. počnúc 1. júlom 2009 a preto keď žalobcovia podali žalobu na súd 28. augusta 2012, stalo sa tak po márnom uplynutí premlčacej doby a teda žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania. K odvolacej námietke žalobcov, že rozsudok súdu prvej inštancie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a v rozpore s princípmi materiálneho štátu uviedol, že táto nemôže obstať, nakoľko súd prvej inštancie podanú žalobu nezamietol z dôvodu, že by žalobcom právo na náhradu za zriadenie zákonného vecného bremena nepatrielo, ale z dôvodu, že toto právo sa premlčalo. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 3/ (ďalej aj „dovolatelia“). Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP keď súd nesprávnym procesným postupom im znemožnil uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ CSP. Namietali, že rozhodnutie súdu prvej inštancie i rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, nakoľko súdy oboch inštancií sa nezaoberali meritom veci vzhľadom na vznesenú námietku premlčania. Uviedli, že odvolací súd sa nezaoberal ich odvolacou námietkou, keď poukázali na to, že hoci napadnutý rozsudok sa opiera o ustanovenie § 4 zákona č. 66/2009 Z. z., tak nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 506/2011 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 227/2012, na ktoré poukázal súd prvej inštancie sa týkali úplne odlišnej skutkovej a právnej argumentácie a pre toto súdne konanie boli nepoužiteľné, nakoľko sa týkali náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so zriadením vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Naopak, žalobcovia poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, v ktorom ústavný súd vyslovil, že ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesúhlasili s právnym posúdením sporu odvolacím súdom o tom, že náhrada za vecné bremeno má byť jednorazového charakteru, že tento nárok vznikol k 1. júlu 2009 a že týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota a boli názoru, že odvolací súd sa mal zaoberať skúmaním ústavnej konformnosti charakteru aplikácie jednorazovej odplaty, nakoľko žalobcovia sa nedomáhali jednorazovej odplaty za zriadenie zákonného vecného bremena, ale opakujúceho sa plnenia. Uviedli, že nakoľko majú nárok na priznanie opakovanej náhrady za obdobie časovo obmedzeného trvania obmedzenia ich vlastníckeho práva, nemohlo dôjsť k premlčaniu tohto ich práva ako celku, keďže ich právo plynutím

času priebežne vzniká. Poukázali na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 212/2006 s tým, že v prípade ak zákon č. 66/2009 Z. z. neustanovuje spôsob poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, odvolací súd nebol oprávnený zvoliť takú interpretáciu právneho predpisu, ktorá je ústavne nekonformná, ale bol povinný interpretovať právnu normu spôsobom ústavne konformným. Poukázali na skutočnosť, že žalovaný svojím postupom šikanóznym spôsobom vykonáva svoje právo zodpovedajúce vecnému bremenu na ich úkor, keď im za užívanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do dnešného dňa neposkytol žiadnu primeranú odplatu za zriadenie vecného bremena, neinicioval začatie pozemkových úprav, neponúkol žalobcom primeranú finančnú náhradu v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z. a neponúkol im náhradný pozemok rovnakého druhu v primeranej výmere a bonite.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že nárok žalobcov na náhradu za vznik zákonného vecného bremena považujú za premlčaný a navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenie pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobcovia vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietali odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného i odvolacieho súdu, ktoré sa nevysporiadali s ich námietkami ohľadom posúdenia náhrady za vznik zákonného vecného bremena.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia

všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, trpí vadou konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Konanie v tejto časti je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie takej intenzity, ktorá zakladá tak prípustnosť ako i dôvodnosť podaného dovolania.

15. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

16. Princíp dvojinstančnosti, ktorým sa riadi súdne konanie vyjadruje vzájomnú nadväznosť i prepojenosť odvolacieho konania s konaním uskutočneným pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného plynú zásadné medze v tom, že rozhodnutiu vydanému v dovolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, pretože až jeho naplnením sa môže vytvoriť priestor pre účinné uplatnenie účelu, ktorý zákon sleduje v prípade opravného (odvolacieho) konania. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspoláhlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššieho stupňa. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok. To znamená, že preskúmané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť dôvody jeho rozhodnutia. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na

právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku.

17. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť rozhodnutia) súdneho rozhodnutia musí byť v oprávnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru dovolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rozsudku toto (podľa názoru dovolacieho súdu) nezodpovedá § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vysvetlil charakteristiku vecného bremena a uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová a neprichádza do úvahy forma opakujúceho sa finančného plnenia za pretrvávajúce obmedzenie vlastníckeho práva žalobcov. Uvedol, že nárok na finančnú náhradu za vznik vecného bremena je právom majetkovým, ktoré podlieha premĺčaniu a vzhľadom na vznesenú námietku premĺčania žalovaným, žalobu zamietol. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd sa musí v odôvodnení rozhodnutia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorá nemôže z pohľadu presvedčivosti, ale ani vecnej správnosti rozhodnutia popri sebe obstať, v takom prípade zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú si odvolací súd nevšimol a nedošlo k jej odstráneniu, pokiaľ postupoval podľa § 387 CSP. Odvolací súd k odvolacej námietke žalobcov týkajúcej sa posúdenia otázky, že pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia uviedol, že „sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie o jednorazovom charaktere náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena“. Dovolací súd zdôrazňuje, že v tejto súvislosti sa žiadalo jasné, právne korektné a zrozumiteľné vysvetlenie, na základe akých skutkových a právnych skutočností dospeli sudy nižších inšancií k záveru, že náhrada za vznik vecného bremena, ktoré vzniklo na základe zákona č. 66/2009 Z. z. je jednorazová, keď tento svoj právny záver bližšie neodôvodnili. Dôsledkom vady zmätočnosti konania je vždy (bez ďalšieho) nie len zrušenie rozhodnutia, ktoré ňou trpí, ale v danom prípade aj ďalších nadväzujúcich rozhodnutí, pretože takto vydané rozhodnutia nemožno považovať za správne.

19. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v otázke väd konania namietaných dovolateľmi má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcov 1/ až 3/ procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolatelia v ňom dôvodne namietajú nimi uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože im týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.